

Vijf diaconale vragen aan ...

Lonneke Gunnink – van den Berg

(pastoraal werkster parochies Heilig Kruis en H. Lebuinus)

In deze rubriek komen mensen aan het woord die zichzelf dienstbaar hebben gemaakt aan de samenleving. Katholieken maar ook niet-katholieken, allen bewogen door de Geest.

Op welke terreinen van diaconie / caritas zet je je in de parochie(s) in?

De terreinen waarop ik mij mag inzetten, zijn zeer divers. Van meedenken met PCI-besturen over hun activiteiten tot de inzet van bezoekersgroepen en het ontwikkelen van nieuwe initiatieven, van contacten met de burgerlijke gemeente tot presentie in inloophuizen en van aandacht voor de agrarische sector, waar veel speelt, maar ook voor duurzaamheid en klimaatcrisis tot aandacht vragen voor projecten ver weg. En alles wat daar tussenin zit.

In het parochieblad van de H. Lebuinusparochie schrijf je een column over je diaconale ontmoetingen. Welke reacties krijg je daarop?

De reacties die ik op mijn columns mag ontvangen, zijn warm. Mensen vinden herkenning en laten weten hoe fijn ze het vinden dat aan een onderwerp dat hun aan het hart gaat, aandacht gegeven wordt. Bovendien vinden parochianen er inspiratie. Soms loopt dat uit in een goed gesprek in een werkgroep en in nieuwe activiteiten.

Kun je iets zeggen over de kracht van ontmoeting?

De kracht van ontmoeting is groot. Het is niet altijd direct zichtbaar, maar een waarachtige ontmoeting doet veel met mensen. Wanneer het lukt niet te oordelen, de ander in zijn/haar waarde te laten en gelijkwaardig te zijn, dan kun je werkelijk 'zijn'. Dat kost meer tijd dan doen, een modus waar we snel in schieten. 'Er zijn' wint vertrouwen en dan kan ruimte ontstaan voor het dieperliggende verhaal waar iemand mee rondloopt. Daar bloeit iemand door op. Misschien is er niets opgelost, maar het lucht de ander op dat hij/zij er mag zijn zoals hij/zij is.

Waardoor / door wie laat je je inspireren in je diaconale inzet?

In het bijzonder laat ik me inspireren door de mensen die ik ontmoet. In de ander ontmoet ik de Ander en dat kan niet anders dan mij begeistern. Dat kunnen zeker ook vrijwilligers in de parochie zijn of parochianen die ik tegenkom (want iedereen heeft een bijzonder verhaal te vertellen), maar ik laat me boven alles inspireren door de kwetsbaren. Ik denk daarbij aan de mensen met een rugzakje in de inloophuizen, mensen met een kwetsbare psychische gezondheid, mensen die kwetsbaar zijn in hun rouw, mensen die door de loop van hun leven aan de rand van de maatschappij zijn komen te staan, omdat de maatschappij vraagt dat je meedraait in wat we als 'normaal' hebben gekwalificeerd. Dat zijn niet altijd makkelijke ontmoetingen, maar er gebeurt iets als de ander voelt dat hij/zij werkelijk gezien wordt.

Wat is voor de toekomst de grote uitdaging op diaconaal gebied?

Ik heb geen glazen bol, maar ik denk dat de grote uitdaging ligt in onze zichtbaarheid. Heel veel van wat onze Kerk heeft opgezet – onderwijs en zorg, maar ook diaconale activiteiten – is overgenomen door niet-kerkelijke instanties. Het is opvallend te merken dat mensen die op zoek gaan wanneer ze er financieel minder goed voor staan, niet uitkomen bij onze kerken maar bij maatschappelijke noodfondsen. In heel veel gevallen maken verschillende kerkgenootschappen onderdeel uit van die noodfondsen, maar dat is niet direct zichtbaar. Persoonlijk verrast het mij altijd weer als mensen (positief) zeggen: "Oh, doet de kerk dat ook?" Ook in de inloophuizen werkt dit zo: "Wat mooi dat iemand vanuit de kerk hier aanschuift."

Foto: Hub Crijns

